

които да напишатъ книги на славянски езикъ, да кръстятъ народа, да го научатъ на четмо и писмо, па и да наредятъ славянско богослужение.

Императорътъ свикалъ голѣмъ съветъ отъ патриарха и всички държавни първенци въ двореца. Повиканъ билъ и Кирилъ. Императорътъ поканилъ моравскитѣ пратеници да повторятъ молбата си предъ съвета.

Тогава императорътъ се обърналъ къмъ Кирила и рекълъ:

— Слушашъ ли, учителю, какво говорятъ тѣзи пратеници? Тѣ искатъ учени хора, които знаятъ славянски езикъ, да идатъ въ Моравия. Тамъ тѣ ще кръстятъ славянитѣ-моравци, ще имъ дадатъ славянобългарски книги и ще имъ наредятъ богослужение на тѣхния езикъ. Вие съ брата си Методия сте отъ Солунъ и знаете добре славянобългарски езикъ. Идете въ Моравия и кръстете народа.

Кирилъ се приближилъ до пратеницитѣ, разпиталъ ги по славянски езикъ и се увѣрилъ, че тѣ говорятъ истината.

Императорътъ пакъ рекълъ:

— Учителю, зная, че си уморенъ. Скоро се завърна отъ хазарската земя. Но ти съ брата си ще идешъ. Нѣма други, освенъ васъ, които да извършатъ по-добре тази работа.

Кирилъ отговорилъ:

— Азъ съмъ малко боленъ и уморенъ, но щомъ има нужда да работя за нашата вѣра и славянския народъ, ще ида съ брата си Методия.

Презъ пролѣтѣта 863 г. тъкмо преди 1072 години една сутринъ отъ Солунъ излѣзли четирма пѣтника. Двамата отъ тѣхъ били облѣчени въ дълги и черни раса, като монаси, а другитѣ двама били